

NANEBOVZATIE PANNY MÁRIE B

V Jeruzaleme pútnici navštevujú tri kostoly súvisiace s Pannou Máriou. Je to kostol svätej Anny, kde sa podľa tradície narodila Panna Mária. Ďalší kostol je na najvyššom bode Sionu, kde bolo Večeradlo a tento kostol má názov Dormítio, kde Panna Mária zomrela (usnula). Tretí kostol, ktorý vlastní arménska pravoslávna cirkev, sa nachádza v Getsemanskej záhrade, kde Pannu Máriu apoštoli pochovali, lebo vtedy (ako aj dnes) celé Údolie Cedron bolo cintorín. Tento kostol má dva tituly: Hrobu Panny Márie a Nanebovzatie Panny Márie. Možno niekoho môže pomýliť vízia Kataríny Emerichovej, ktorá tvrdila, že mala videnie a udáva, že Panna Mária nezomrela v Jeruzaleme, ale v Efeze. Je pravda, keď vzniklo v Jeruzaleme prenasledovanie kresťanov, apoštol, Ján aby zachránil Pannu Máriu pred zneuctením alebo smrťou, odišiel s ňou ďaleko do dnešného západného Turecka a to do Efezu. Mal som možnosť navštíviť s pútnikmi domček prebudovaný na kostolík, kde Panna Mária s Jánom žila.

Ale prastará jeruzalemská tradícia tvrdí, že keď Panna Mária cítila v blízkej dobe svoju smrť, požiadala Jána, aby mohla ešte naposledy vidieť miesta spojené s udalosťami posledných chvíľ svojho Syna, ako je Kalvária, Hrob, Večeradlo, Getsemanská záhrada a iné. Vo Večeradle umrela (usnula). Na pamiatku čoho začiatkom 20. storočia postavili nemeckí benediktíni kostol pod názvom Dormítio - Usnutie.

A teraz uvažujme o podstate dnešnej slávnosti. Pápež Pius XII. vyhlásil v poradí štvrtú mariánsku dogmu apoštolskou konštitúciou Munificentissimus Deus nanebovzatia P. Márie, a to 1. nov. 1950, v ktorej sa píše, že: „Panna Mária bola pre svoje zásluhy vzatá s telom i dušou do nebeskej slávy.“ Teda, jej Syn nedovolil, aby sa jej telo rozpadlo v hrobe, z ktorého pozostatky sa dodnes nachádzajú už v spomenutom kostole v Getsemany.

Keď sa zamýšľame nad veľkosťou dnešnej slávnosti, tak si uvedomujeme, že so všetkých tak starozákonných ako aj novodobých žien, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom preslávili, najviac vyniká Panna Mária. Ona bola oslávená skôr, akoby niečo veľké vykonala, ba prv, než sa narodila, ba prv, než povstal tento svet. O nej spievame v mariánskej piesni: Pred vekmi zvolená... Pred vekmi bola v stvoriteľskej Božej mysli. Ako to máme chápať? Vysvetlím to takto: Predstavte si architekta, ktorý dostane v niektorej farnosti naprojektovať kostol. Sadne si nad papier a začne kresliť projekt. Načo myslí na prvom mieste, keď načrtáva plán kostola? Azda na sakristiu alebo zvonnicu, na okná, či na odkvapové rúry? Nie, najprv myslí na to najdôležitejšie, čo sa nachádza v kostole, a to je svätyňa. To je priestor, kde bude oltár a tiež aj svätostánok. Teda, od svätyne začne projektovať.

Podobne si môžeme predstaviť Stvoriteľa všetkého, čo jestvuje. Vieme, že Boh netvorí rukami ako človek, ale myšlienkou. Čo si myslí, to sa vo svojom čase stane skutočnosťou. Načo si teda pomyslel najprv, keď sa rozhodol stvoriť svet? Azda na moria, vrchy, rieky, rastliny, živočíchy či človeka? Veru nie. Pred týmto všetkým si pomyslel na svätyniu, do ktorej vstúpi a vezme si ľudské telo jeho Syna. Ľudsky povedané, že prvá zo všetkého stvorenstva bola v mysli nebeského Otca práve Panna Mária. Preto o nej spievame v mariánskej piesni: Pred vekmi zvolená...

Iste, že v tomto vyvolení Panna Mária nemala žiadne zásluhy, lebo vyvolenie sa stalo veľmi dávno, prv, ako sa počala a narodila. Zásluhy si získala tým, že sa vo svojom živote snažila naplniť Božiu predstavu, ktorú si o nej pred vekmi vytvoril nebeský Otec. Len v krátkosti si pripomeňme niektoré jej zásluhy: ochota pri zvestovaní prijať vôľu Božiu, aby sa stala matkou Syna Božieho, ako sa o neho starala, opatrovala, ako ho so strachom chránila na ceste do Egypta, ako sa o neho starala skoro 30 rokov v Nazarete, ako ho sledovala, keď verejne pôsobil, ako stála všade pri ňom najmä, keď trpel a zomieral na kríži. O ďalších čnostiach nemáme ani tušenia. Takúto si ju nebeský Otec vysníval, a tak sa to aj naplnilo.

A teraz poučenie, povzbudenie aj potešenie pre nás. Nielen Pannu Máriu si nebeský Otec vysníval, (aj keď ju na prvom mieste), ale vysníval si aj každého jedného (každú jednu) z nás. Nikto z nás nie sme na túto zem hodení slepou náhodou prírody, ale vôľou nebeského Otca, a to preto, aby sme sa stali jeho synmi a dcérami a bratmi a sestrami jeho Syna. Ved' si len predstavme, že pri jednom počatí dieťaťka je okolo 200 tisíc možností a z nich som iba ja. Je to náhoda? Sme veriaci, a preto môžeme byť šťastní a vďační, že si práve mňa nebeský Otec vysníval a zamiloval. Ale to nie je ešte všetko. Tým, že nám nebeský Otec dal takú veľkú hodnotu už tu na tejto zemi, tým to neskončilo. Božia láska ide až tak ďaleko, že nám nedá zahynúť. Koho Boh miluje, ten

nemôže zomrieť, ten musí žiť večne. Aj keď po smrti naše telo v peci na popol spáľia, nemôžeme Bohu uhynúť. Preto nám dnešná slávnosť dáva istotu vo viere, že tak ako Panna Mária, tak aj my po skončení na tejto pozemskej púti, budeme mať podiel na večnom živote v spoločenstve s Bohom a Pannou Máriou. Sv. Cyprián, biskup a mučeník, napísal, aby sme sa na tejto zemi pokladali za cudzincov a hostí. A ďalej pokračuje: Kto z nás sa potom nebude rád ponáhľať odtiaľto do pravej vlasti? Tam nás očakáva veľký počet našich drahých: rodičov, bratov a zástup tých, ktorí sú už v bezpečí. K ich stretnutiu a objatiu sa dostať, aká to bude pre nich aj pre nás radosť.

Čím väčšia je naša túžba po nebi, tým hojnejšia bude naša odmena. Máriino nanebovzatie nás už na tejto zemi dôverne pozýva ochutnávať živou vierou nebo. Prijmime jej pozvanie už dnes.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.